La violació del gimnàs municipal

Confesso que la mentalitat masclista que regeix l'administració de justícia a l'Estat espanyol, especialment en els temes relacionats amb la integritat de la dona, em fa venir basques. També en els afers polítics, per descomptat (només cal mirar tot allò que té a veure amb Catalunya), però aquest no és el tema de l'article. El tema són els principis ideològics cavernaris que fan que, d'acord amb el Codi Penal espanyol, una violació no sigui considerada violació si no hi ha pel mig l'ús de la força o la intimidació. Per més que hi hagi penetració, no és violació. Fa fàstic només de llegir-ho.

Es nota que aquesta llei androcèntrica no sols ha estat redactada per homes, homes que no tenen ni la més remota idea del que és una violació i que, a tot estirar la perceben com un 'incident', sinó que aquests homes de cervell tan poc evolucionat consideren, per més que no gosin confessar-ho, que la dona és un ésser inferior que té al món una funció merament ornamental i que, com passa amb les flors, hom, en passejar pel camp, en pot arrencar les que li vinguin de gust.

Parlo d'aquesta qüestió a propòsit de la detenció, dies enrere, d'un home de trenta-dos anys, treballador del gimnàs municipal de la Rambla de Celler, de Sant Cugat, gestionat per l'empresa Eurofitness, acusat d'haver 'abusat' sexualment d'una menor de setze anys amb penetració inclosa. Resulta que, a ulls de la justícia espanyola, aquest individu no és un violador, només és un 'abusador'. És a dir, cal que la víctima s'hi jugui la vida i rebi una bona panadera per tal que, aleshores sí, aleshores pugui cursar la denúncia per violació. Dic la denúncia, perquè la sentència vindrà determinada per factors aliens, com ara la mida de la faldilla o de l'escot de la víctima, el seu caràcter, si és una dona oberta i simpàtica, si havia begut, si va entrar en un cotxe o en un lloc insegur, etc.

La diferència jurídica entre 'abús' i 'violació' no és poca cosa. Per la tipificació d'abús, la pena màxima és de sis anys; per la tipificació d'agressió, la pena és de quinze. Parem atenció en aquesta definició, perquè és molt il·lustrativa de la impunitat amb què una dona pot ser violada a l'Estat espanyol. Una violació amb penetració, com la de Sant Cugat, no es considera ni tan sols agressió. Només 'abús'. I què és un abús? Un abús és fer un ús excessiu d'alguna cosa. Arribats aquí, podem veure que, d'acord amb el marc mental dels redactors del Codi Penal, la dona pot ser usada per l'home. Si la penetra contra la seva voluntat però no la pega, perquè ella està morta de por i no cal, es considera que l'home s'ha extralimitat i ha comès un abús. Però violació? Naturalment que no! I ara! Introduir per la força un penis, un plàtan, un cogombre o el que sigui en la vagina d'una dona no és cap violació. Simplement és l'abús d'un bon home una mica arrauxat. I és que l'home, davant d'una dona vistosa, ja se sap... La carn és feble i fóra injust criminalitzar aquesta feblesa. Al capdavall, ell no va demanar néixer home. La culpa, en tot cas, seria dels seus pares, ves!

El redactors d'aquestes lleis i els jutges que les apliquen no són éssers vinguts d'un passat de quatre-cents mil anys, són persones d'avui, contemporànies del segle XXI, que, ni que sigui psicològicament, s'identifiquen amb el prisma de l'abusador-agressor-violador i només el castiguen de debò quan les evidències són indiscutibles. El missatge de fons és aquest: senyora, si la violen, procuri que, de passada, li facin la cara nova o que la matin. Altrament no podrem considerar-ho una violació.

VÍCTOR ALEXANDRE és escriptor i periodista

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/153720.html

Copyright 2024 Cugat.cat